

EL TEMPS

D'esquerra a dreta, Gere, Xoripan, Mariano, Pipo, Àlex, Rutu, Nico i Jaume, membres de Rauxa.

“Ara som més fidels que mai al directe”

Després de ‘S’ha acabat el seny’ (2005) i ‘Teràpia de grup’ (2008), Rauxa edita ‘Dins d’una peixera’, un disc menat per la rumba catalana i l’alegria llatina que ens transporta a la calidesa estiuenca de les festes majors.

Jaume Ibars, veu principal de Rauxa, i el baixista —i nova incorporació al grup— Josep Maria Pipo Vidal ens parlen del seu tercer disc, *Dins d’una peixera*, editat pel segell discogràfic Música Global.

—Dins de quina peixera sou?

—JAUME IBARS: La peixera és la

metàfora amb què s’anomena l’estudi d’enregistrament o de ràdio. Quan vas a enregistrar ets a la peixera, aïllat de l’exterior. També fa honor a tota la gent que treballa dins aquesta peixera, tant a la ràdio com en un estudi.

—Quines novetats té aquest disc respecte als altres?

—J. IBARS: El grup ha canviat bastant, en diversos aspectes. Hi havia un acordionista al primer disc, al segon vam tenir un pianista, i de cara al tercer tenim en Pipo Vidal (ex-orquestra Mitjanit), el baixista, i en Mariano Carrillo, el nou guitarrista, que dona un aire més canyer i rumber a la música. Musicalment, juguem fort a favor de la rumba catalana, amb molt ventilador.

—Bé, però la rumba ha estat una constant de Rauxa en tots els discos.

—J. IBARS: Sí, però aquest sona a rumba d’una manera encara més clara que els anteriors.

—PIPO VIDAL: Abans potser teníem un toc més tradicional, més folk. Buscàvem que la flauta i l’acordió sobresortissin, i més veus. El segon és més d’estudi, d’investigació, amb molts sons, moltes reverberacions, i s’allunya una mica de la rumba. En aquest tercer disc hem buscat un ritme molt llatí, amb salsa, boleros, cúmbia...

—I que sonés molt a directe, oi?

—P. VIDAL: És una conseqüència del treball que hi ha darrere d’aquest disc,

que fa que puguem sonar igual de bé en directe. Ara podem ser més fidels que mai al directe, cosa que amb el segon disc era més difícil, perquè hi havia efectes, sons...

—J. IBARS: És una opció. Pot ser que vulguis fer un disc que no s'assembla al directe, que no hi tingui res a veure, però nosaltres som un grup de directe i la feina s'aguanta per aquí, com passa a molts grups. I a més a més hi ha el fet que als Països Catalans hi ha molta tradició de festa.

Ara el directe és més poderós. Hi havia alguns aspectes que abans no sabíem com solucionar. Les cançons del segon disc eren més d'escoltar a casa tranquil·lament. Això implica que el vam haver d'adaptar molt, al directe. Ara això que hem enregistrat a l'estudi ho portem directament al directe.

—**De què parlen les cançons de Rauxa?**

—P. VIDAL: Seguim línies diferents; allò que desprèn cada cançó depèn molt de qui l'hagi composta. Les lletres del Xoripan busquen l'embarbussament, per fer la feina difícil a en Jaume. En Nico, per exemple, és una altra cosa totalment diferent. Ell és francès i fa classes de català, i va escriure una historieta. En Jaume és més tendre, més melindrós...

—J. IBARS: La peculiaritat de Rauxa és que som molts compositors: Lluís Oliva, Dani Landry i Oriol Dubreuil, externs al grup. I de nosaltres, en Xoripan, en Nico, l'Àlex i en Gere.

—P. VIDAL: Les de l'Àlex potser són més poètiques, amb un punt més metafòric. En Xori busca la síl·laba, utilitzant les paraules de manera gairebé percussora. El Geri és bastant filosòfic, i les meves, directament no són lletres, per això no n'hem fet cap. M'agrada la utilització de la veu sense dir res. Vam intentar-ho, però no va sortir...

—**N'hi ha una de peculiar: "Hay que venir al sur", de Raffaella Carra. Per què aquesta *bonus track*?**

—P. VIDAL: Doncs jo ja no recordo com va aparèixer Raffaella Carra a les nostres vides. Suposo que és una cançó que la toques un dia, veus quina alegria desperta, la fas teva. Nosaltres l'hem feta amb un toc de cumbia, i quan arriba el moment del concert veus que la canta tothom. Fora rucades! To-

cant-la en alguns llocs hem descobert autèntics seguidors de Raffaella Carra. A Vilafranca, per exemple, en vam conèixer una... Potser hauríem de fer un *alter ego* i posar-nos a cantar Carra... Mira que bé que li va anar a en Marc Parrot!

—**Teniu un disc farcit de col·laboracions...**

—P. VIDAL: Sí. Tenim La Canija de D-Callaos; la Càrol Duran de La Carrau, que posa el violí a "Tu corazón"; l'Ouest, el Dani Landry, que va venir a cantar "Joan Pere"; en Ramon de Kayo Malayo; i en Jaume Aguza, de Baetúria, que va venir a enregistrar unes gralles.

—J. IBARS: Les col·laboracions d'aquesta mena són bastant habituals perquè les pots utilitzar de moltes maneres. Per ressò, perquè en un determinat tema et va bé un músic concret, perquè et ve de gust un cantant concret... I a vegades és qüestió de color: necessites un violí i ningú del grup no el sap tocar, i si ho pot solucionar algú que col·labori, doncs millor. A més, també és una manera de mantenir contactes.

—**Aquest disc és el primer en què us encarregueu vosaltres mateixos d'arranjaments i producció. Com valoreu l'experiència?**

—P. VIDAL: No en teníem ni cinc per a pagar un productor extern!

—J. IBARS: Aquesta és la raó essencial. Ara, la resposta més correcta és que al primer disc ja hi havia qui creia que ho podíem fer nosaltres, però la veritat és que la immensa majoria no ens en vèiem capaços, ni tan sols sabíem en què consistia la producció. Vam aprofitar l'ajuda d'en Marc Serrat i en Joan Garriga, antic component de Dusminguet, que, a més d'encarregar-se de la producció, van significar una empenta pel que fa al ressò mediàtic. Al segon disc, els dubtes sobre si podíem portar la producció nosaltres mateixos encara

"Molta gent s'assabenta dels concerts pel Facebook. És una eina molt pràctica"

eren més grans, perquè ja en sabíem una mica, però jo personalment era dels qui pensava que encara era aviat. Ara, en aquest tercer disc, no sé si per experiència del segon o per l'evolució del grup, ja ens hi hem vist prou preparats. I tots tenim bastant clar quin és el paper de cadascú dins el grup. En Xoripan té molta imaginació, musicalment parlant, i potser el Pipo o jo podem traduir les seves idees en música. Allò que té de bo un disc així és que tots hi participem, i la identificació del grup amb el resultat és més gran.

—P. VIDAL: Jo noto un convenciment en el conjunt del disc i en els temes que potser no hi era tant en els anteriors. Per tant, necessitaven més feina de producció. Si un tema sol, amb acords de guitarra i veu, no funciona, és que no hi ha tema. Llavors només ho salves amb una gran producció.

—J. IBARS: Si en el moment d'entrar a l'estudi no et sents còmode amb el tema, no funcionarà. Ho has de veure molt clar, sense dubtes, i amb aquest disc hem guanyat seguretat.

—**Essent un grup de festes majors, noteu que en aquest estiu de crisi hi haurà més seny que no pas rauxa als concerts?**

—J. IBARS: Doncs, de moment, de confirmats i segurs només en tenim dos. Ara, de promoció sí que hi ha prou cosa, però al juliol hi ha un buit important; res de res. L'any passat la crisi encara no es notava tant en aquest sentit perquè els pressupostos eren els de l'any anterior. Ara és quan ens trobem en el punt més alt.

—P. VIDAL: Vejam si amb la presentació i la promoció aconseguim més veu. La promoció és imprescindible.

—**Rauxa té perfils a MySpace i al Facebook. Traieu un bon profit de les xarxes socials en la promoció?**

—J. IBARS: El Facebook ara és clau. Molta gent s'assabenta dels concerts via Facebook, i en aquest sentit és una eina molt pràctica. S'hi ha de ser, en aquestes xarxes. De fet, hi ha grups que han entrat a escena gràcies a les xarxes socials. MySpace és una mica fora d'escena, ja, és molt més estàtic. El Facebook, en canvi, és molt senzill, àgil, i permet una gran interacció amb el públic, i ja volem això.

Maria Junyent